

Arrest

nr. 254 790 van 20 mei 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 1 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen, samen met hun minderjarige zoon A.C.M.J., België zijn binnengekomen op 15 februari 2020, dienden op 24 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 oktober 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 2 november 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, A.C.M.G., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 24/02/2020

Overdracht CGVS: 26/02/2020

Er vond op 7 augustus 2020, van 09u53 tot 13u55, een persoonlijk onderhoud plaats op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Comélieu loco meester Loobuyck, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 20 januari 1970 in Santiago Maria in het departement Usulután, vervolgens woonde u uw hele leven in Santa Tecla, La Libertad. Sinds 2001 heeft u een relatie met C.C.X.C. (CGVS (...); O.V. (...)). Samen met uw partner heeft u één minderjarige zoon, A.C.M.J. (op de bijlage bij zijn moeder).

U ging naar school tot uw 12 jaar waarna u verschillende beroepen uitoefende gaande van klusjesman en mechaniker tot medewerker in een computerwinkel. In de computerwinkel kreeg u een opleiding waarin u computers leerde herstellen, waarna u op zelfstandige basis aan de slag ging als computerhersteller. Sinds 2015 combineerde u dit met een job als clandestiene taxichauffeur.

In juni 2019 werd u op uw gsm opgebeld door een lid van de bende MS-13. Hij vernoemde de namen van uw vrouw, uw zoon en uzelf en zei dat u vanaf dan renta zou moeten betalen. Na dit gesprek zette u uw contactlijst over op een andere simkaart en vernietigde u uw oude simkaart opdat de bende u niet meer zou kunnen contacteren. U bleef in dezelfde zone werken en werd snel opnieuw herkend door de bendeleden die vroegen wat er met uw telefoon gebeurd was. Hierop zei u dat u deze had kwijtgespeeld. De bendeleden eisten opnieuw een renta van 20 dollar waarop u voorstelde om 2 dollar per dag te betalen. Nadien wisselde het bedrag gaande van 2 dollar tot 30 dollar per ontmoeting. Daar ze op de hoogte waren van de standplaats vlak bij uw huis, kwamen verschillende bendeleden op regelmatige basis deze renta opeisen. U ondervond geen grote financiële problemen omwille van de renta, daar u iets meer ging werken om dit te compenseren. Uw familie werd door de bende niet lastiggevallen, daar u steeds de renta betaalde. U vertelde uw partner niet over deze problemen, maar vroeg haar in november 2019 om een paspoort aan te vragen.

Naast het betalen van de renta moest u sinds juni 2019 ook gratis ritjes uitvoeren voor de bendeleden. Hiervoor benaderden ze u op uw vaste parking, waarna u hen moest vervoeren. Zij gaven nooit een exact adres naar waar u hen moest vervoeren, maar gaven u instructies tijdens het rijden. U moest hen enkel brengen, waarna u mocht weggrijden. Ze stapten uit in de buurt waar ze moesten zijn, maar niet op de exacte plaats waar ze naar binnengingen.

Op 2 januari 2020 werd u aan het voetbalveld aangesproken door twee onbekende individuen. Zij zeiden dat N., een gevangengenomen bendeleider van de MS-13, de opdracht had gegeven om enkele jongeren te vermoorden in de wijk Marginal de la Reforma. U moest hen hiervoor vervoeren met uw taxi. Hierop zei u dat uw wagen binnen moest voor herstellingen, waarop de bendeleden zeiden dat de moorden rond 15 of 17 januari 2020 zouden plaatsvinden.

Hierop besloot u om El Salvador te verlaten, daar u niet wilde deelnemen aan deze criminele activiteiten. U bracht uw vrouw op de hoogte van de problemen met de MS-13 en jullie begonnen met de voorbereidingen voor jullie vlucht.

Op 4 januari 2020 ging u uw paspoort aanvragen en op 8 januari 2020 kocht u de vliegtuigtickets voor uw gezin in het centrum van Santa Tecla. U betaalde deze tickets met jullie spaargeld.

Op 9 januari 2020 verkocht u uw wagen en doken jullie onder bij een oom in Jardines de la Hacienda. Deze kolonie ligt op 7 à 8 blokken van uw huis en is omringd door hekken en een poort. Jullie kwamen er nauwelijks buitenshuis, enkel af en toe om inkopen te doen.

Op 10 februari 2020 pikte een vriend u op met zijn wagen om naar het ministerie van Buitenlandse Zaken te gaan voor de authenticatie van de geboorteaktes en het schoolcertificaat van uw zoon.

Nadat jullie bij uw oom onderdoken, ging uw neef in uw huis in Jardines del Volcan wonen. Hij vertelde dat er individuen naar u zijn komen vragen. Hij vertelde deze individuen dat u daar niet woont.

Op 14 februari 2020 reisde u vanuit El Salvador via Spanje naar België waar u op 15 februari 2020 landde.

Op 24 februari 2020 diende u samen met uw partner C.C.X.C. (CGVS (...); O.V. (...)) een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador door de MS-13 vermoord te worden, u vreest ook voor het leven van uw vrouw en u vreest dat uw zoon gerekruteerd zal worden door de bende.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 4 januari 2020, een identiteitskaart op uw naam dd. 11 juni 2019 en een kopie van een hotelboeking van 15 tot 20 februari 2020 in Anderlecht op uw naam.

Uw partner (CGVS (...); O.V. (...)) legt volgende documenten nog neer: een paspoort op haar naam dd. 22 november 2019, een paspoort op naam van jullie zoon dd. 29 november 2017, een identiteitskaart op haar naam dd. 23 juli 2016, een schoolcertificaat van jullie zoon dd. 30 januari 2020 met authenticatie dd. 10 februari 2020, schoolresultaten van jullie zoon dd. 3 februari 2020 met authenticatie dd. 10 februari 2020, een geboorteakte op uw naam met authenticatie dd. 10 februari 2020, een blanco strafblad op uw naam dd. 7 februari 2020 met authenticatie dd. 10 februari 2020, een geboorteakte op haar naam met authenticatie dd. 10 februari 2020, een geboorteakte op naam van jullie zoon met authenticatie op 27 januari 2020 en dd. 10 februari 2020, een boekingsbewijs van de vliegtuigtickets dd. 8 januari 2020 en boardingpassen voor jullie vlucht van El Salvador, via Spanje naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegens uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdaadbende. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u niet politiek actief bent, dat u nooit lid bent geweest van een bende en dat u nooit werd gearresteerd in El Salvador (CGVS (...), p. 10). Er moet bijgevolg geconcludeerd worden dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die er op zouden wijzen dat u omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

Wat betreft de renta en de gratis taxiritten die de bende MS-13 sinds juni 2019 van u eisten, dient opgemerkt te worden dat deze niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden (CGVS (...), p. 13 & 15). Uit uw verklaringen blijkt dat u telkens wanneer u een bendelid tegen het lijf liep, renta moest betalen, gaande van 2 dollar tot 30 dollar (CGVS (...), p. 13, 15 en 16). Hoewel de eis tot betalingen en het uitvoeren van gratis taxiritten gepaard zouden zijn gegaan met indirecte bedreigingen – ze noemden uw vrouw, uw zoon en uzelf bij naam (CGVS (...), p. 13, 15 en 17) – moet er worden vastgesteld dat u bent ingegaan op hun vraag en dat u hiermee verdere problemen met de bende wist te voorkomen (CGVS (...), p. 13 & 17). Zo geven zowel uw partner als uzelf aan dat noch uw partner noch uw zoon ooit door bendeleden benaderd werden (CGVS (...), p. 22 ; CGVS partner (...) dd. 3 augustus 2020, p. 20 & 21). Wat betreft de gevolgen van de afpersing op uw levensomstandigheden blijkt uit uw verklaringen dat deze geen al te grote financiële impact had, daar u wat extra ging werken zowel als taxichauffeur als computerhersteller om dit op te vangen (CGVS (...), p. 17). U en uw partner verklaren bovendien dat de financiële impact niet zo zwaar was en jullie nooit iets tekort kwamen en altijd hadden wat jullie wilden of nodig hadden (CGVS (...), p. 17 ; CGVS (...), p. 8 & 20). Ook uit jullie verdere verklaringen blijkt dat jullie beschikten over spaargeld, hieruit kan afgeleid worden dat de financiële impact van het betalen van de renta gering was (CGVS (...), p. 8 & 9 ; CGVS (...), p. 10 & 21). Uit jullie verklaringen betreffende jullie persoonlijke situatie blijkt dan ook niet dat jullie in een situatie van extreme armoede waren beland, of bij terugkeer zouden belanden, waardoor u onmogelijk kon, of zal kunnen, voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Er moet dan ook worden vastgesteld dat u op basis van de afpersing geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Tevens moet in verband met bovenstaande verklaarde problemen worden gewezen op tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen onderling, en tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner. Zo liet u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u zich van de simkaart van uw gsm ontdoed, waarna ze uw nummer niet meer hadden en ook geen contact meer met u zochten (vragenlijst CGVS (...), punt 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u daarentegen dat u de simkaart vernietigde na het eerste telefoontje van de bendeleden – in juni 2019 – dus reeds voor u de renta begon te betalen en waaruit afgeleid kan worden dat ze na het vernietigen van de simkaart wel nog contact hadden met u (CGVS (...), p. 13 & 16). Deze twee verklaringen zijn niet te verenigen met elkaar. Dit trekt de geloofwaardigheid van uw relaas in twijfel. Ook wat betreft uw telefonisch contact met de bendeleden zijn de verklaringen van uw partner en u niet consistent. Zo verklaart u op het CGVS dat u slechts éénmaal werd opgebeld door bendeleden en dat u hen nadien steeds in levenden lijve ontmoette wanneer ze ritten van u vroegen (CGVS (...), p. 17 & 18). Uw partner verklaart daarentegen dat u meerdere telefoontjes ontving en dat de ritten die u moest uitvoeren ook telefonisch geëist werden ((...), p. 14, 15 en 16). Deze inconsistentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze verklaarde problemen.

De gunst die de bendeleden u op 2 januari 2020 vroegen, met name om hen tussen 15 en 17 januari 2020 met uw taxi te vervoeren opdat zij enkele jongeren konden vermoorden in de wijk "Marginal de la Reforma", heeft u niet aannemelijk kunnen maken. Zo dient er allereerst opgemerkt te worden dat noch u, noch uw partner gewag maakten van deze te verlenen gunst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ),

wat erg vreemd is, daar dit klaarblijkelijk mee aan de basis ligt van jullie vlucht uit El Salvador aangezien u de gebeurtenis van 2 januari 2020 zelf omschrijft als een sleutelmoment (Vragenlijst CGVS (...), punt 3.5 ; CGVS (...), p. 14, 19 en 20 ; Vragenlijst CGVS (...), punt 3.5 ; CGVS (...), p. 14). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd zowel uw partner als uzelf gevraagd of jullie tijdens het interview op de DVZ alle essentiële elementen hebben kunnen weergeven waarom jullie El Salvador verlaten hebben (CGVS (...), p. 3 ; CGVS (...), p. 3). Uw partner antwoordde hierop dat ze alles kort heeft kunnen vertellen (CGVS (...), p. 3) en ook u verklaarde dat u een korte samenvatting had kunnen geven, maar dat er geen ruimte was om de details te vertellen (CGVS (...), p. 3). Hoewel het CGVS zich er van bewust is dat jullie niet jullie volledige gedetailleerde relaas kunnen vertellen tijdens het interview op de DVZ, is het erg vreemd dat jullie dit zelfverklaarde sleutelmoment, namelijk de gebeurtenis van 2 januari 2020, geen van beiden vermeld hebben op de DVZ (Vragenlijst CGVS (...), punt 3.5 ; CGVS (...), p. 14, 19 en 20 ; Vragenlijst CGVS (...), punt 3.5 ; CGVS (...), p. 14). Dit ondermijnt reeds ernstig de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Ook uw verklaringen op het CGVS omtrent de gebeurtenissen van 2 januari 2020 zaaien verder twijfel over het bestaan ervan. Zo verklaart u dat de bendeleden u nooit op de hoogte brachten van de locatie waar u hen naartoe moest brengen bij de ritten die u uitvoerde tussen juni 2019 en 2 januari 2020 (CGVS (...), p. 14 & 18). Zij zouden telkens gewoon in uw taxi stappen, u aanmanen te vertrekken en vervolgens aanwijzingen geven of u naar links of naar rechts moest rijden (CGVS (...), p. 14). Het is opmerkelijk dat ze op 2 januari 2020 deze voorzichtigheid volledig overboord gooien en open kaart spelen over het waar, het wanneer en het doel van uw volgende rit (CGVS (...), p. 14 & 19). Zo vertellen zij u dat u hen tussen 15 en 17 januari 2020 naar de wijk Marginal de la Reforma zou moeten brengen zodat zij daar enkele jongeren konden vermoorden (CGVS (...), p. 14 & 19). Dat de bendeleden u van al deze details op de hoogte brachten ruim 10 dagen voordat de moorden zouden plaatsvinden is weinig aannemelijk daar zij u op deze manier de kans gaven om te vluchten of om de politie in te lichten over hun plannen. Deze roekeloosheid van de bendeleden ten opzichte van iemand die geen deel uitmaakt van hun bende, is weinig aannemelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de bende MS-13.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw eigen gedrag na de ontmoeting van 2 januari 2020 niet getuigt van een ernstige vrees in uw hoofd. Aanvankelijk stelt u dat u zich na 2 januari 2020 nog vrij kon bewegen, daar de bende pas tussen 15 en 17 januari 2020 de gunst van u verwachtte, waardoor u jullie vlucht kon organiseren (CGVS (...), p. 12 & 14). Gezien u aangeeft dat u de ruimte had om de reis te plannen en de documenten in orde te brengen voor 15 januari 2020, is het opmerkelijk dat u zich toch nog na het verstrijken van 17 januari 2020 buitenshuis begeven heeft om een document op te halen. Immers, het schoolcertificaat van uw zoon, dat neergelegd werd door uw partner (zie administratief dossier), dateert van 30 januari 2020 en werd door uzelf opgehaald op de school van uw zoon (CGVS (...), p. 12). Uw verklaring dat u dit certificaat ging ophalen in de periode dat u zich nog vrij kon bewegen (CGVS (...), p. 12) - met name tussen 2 en 15 of 17 januari 2020 - , is echter niet aannemelijk aangezien het schoolcertificaat pas opgemaakt werd op 30 januari 2020 (zie administratief dossier). Hieruit kan geconcludeerd worden dat u zich nog buitenshuis begaf op het moment dat u beweerde niet meer buiten te komen (CGVS (...), p. 20 ; CGVS (...), p. 18 & 19). Ook wat betreft de authenticatie van de schoolresultaten van uw zoon, neergelegd door uw partner (zie administratief dossier), dient opgemerkt te worden dat dit document opgemaakt werd op 3 februari 2020, dus ook op het moment dat u verklaarde de woning van de oom niet meer te verlaten. Vervolgens verklaart u dat u uw strafblad – uitgegeven op 6 februari 2020 en op het CGVS neergelegd door uw partner - zelf moest gaan afhalen bij de Policía Nacional Civil (PNC), aangezien dat een document is dat ze u persoonlijk moeten overhandigen (CGVS (...), p. 13 ; administratief dossier). Geconfronteerd met het feit dat u zich voor het ophalen van uw documenten dan toch nog buitenshuis begaf op het moment dat u ondergedoken leefde, wijzigt u uw eerdere verklaring en stelt u dat het document per post naar uw oom en tante verstuurd werd en u het dus niet zelf ging ophalen (CGVS (...), p. 21). Deze verklaring is echter niet aannemelijk daar u eerder expliciet stelde dat het strafblad persoonlijk door u opgehaald moest worden (CGVS (...), p. 13). Deze opeenvolgende keren dat u de kolonie verliet, getuigen niet van een ernstige vrees in uw hoofd. Daar de kolonie van de oom slechts 6 à 7 blokken verwijderd is van jullie woonplaats, ongeveer 1 km, en de MS-13 ook in hun omgeving de controle heeft, lijkt het bijzonder roekeloos om u nog meermaals nodeloos buitenshuis te begeven (CGVS (...), p. 6 ; CGVS (...), p. 19). Hoewel u deze roekeloosheid minimaliseert door te stellen dat u voorzorgsmaatregelen nam wanneer u de kolonie van de oom verliet en stelt dat zijn kolonie wat meer privé gelegen was (CGVS (...), p. 21), staat dit haaks op uw latere verklaring dat de bendeleden u zullen vinden, waar u ook gaat (CGVS (...), p. 21). Dergelijk gedrag is niet in overeenstemming te brengen met de door u verklaarde vrees en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat uw verklaringen en die van uw partner omtrent jullie activiteiten buitenshuis na 2 januari niet consistent zijn. Zo stelt uw partner dat jullie bij de oom als het ware opgesloten zaten en het huis zelfs niet verlieten om boodschappen te gaan doen (CGVS (...), p. 18, 19 en 20). U verklaart daarentegen dat jullie amper buiten kwamen, maar dat jullie dat soms wel heel voorzichtig deden om iets in de winkel te gaan kopen (CGVS (...), p. 14), om hier later aan toe te voegen dat u ook naar buiten ging voor de authenticaties van de documenten (CGVS (...), p. 20). Dat uw partner stelt dat jullie niet meer buiten kwamen behalve om naar de luchthaven te gaan, komt wederom niet overeen met uw afgelegde verklaringen. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat uw profiel als clandestiene taxichauffeur op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Wat betreft uw vrees dat bendeleden uw zoon zouden kunnen rekruteren (CGVS, p. 22), dient te worden opgemerkt dat dit louter een blote en hypothetische bewering is. Immers, u verklaart zelf dat uw zoon nooit rechtstreeks werd aangesproken of benaderd werd om lid te worden van een bende (CGVS, p. 22).

Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u de verklaarde problemen en vrees niet aannemelijk hebt kunnen maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden.

Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Het paspoort op uw naam dd. 4 januari 2020 en de identiteitskaart op uw naam dd. 11 juni 2019 bevatten louter gegevens omtrent uw identiteit die niet in twijfel getrokken wordt. De kopie van de hotelboeking op uw naam toont louter uw verblijfplaats in België aan tussen 15 en 20 februari 2020.

Ook de documenten die door uw partner neergelegd werden kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen.

Het paspoort op haar naam dd. 22 november 2019, de identiteitskaart op haar naam dd. 23 juli 2016 en de geboorteakte op haar naam bevatten louter gegevens omtrent haar identiteit die niet in twijfel getrokken wordt.

Het paspoort op naam van jullie zoon dd. 29 november 2017 en de geboorteakte op naam van jullie zoon bevatten louter gegevens omtrent zijn identiteit die evenmin in twijfel getrokken wordt. Het schoolcertificaat van jullie zoon dd. 30 januari 2020 en de schoolresultaten van jullie zoon dd. 3 februari 2020 bevatten louter informatie omtrent de scholing van jullie zoon, dewelke niet in twijfel getrokken wordt. De geboorteakte op uw naam en het blanco strafblad op uw naam dd. 7 februari 2020 bevestigen louter uw identiteit en de bevestiging dat u niet gekend staat in El Salvador voor criminele feiten. Het boekingsbewijs van de vliegtuigtickets dd. 8 januari 2020 en de boardingpassen bevatten louter informatie over uw reis naar België.

Volledigheidshalve moet er worden opgemerkt dat ook ten aanzien van uw partner, C.C.X.C. (CGVS (...); O.V. (...)), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, C.C.X.C., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 24/02/2020

Overdracht CGVS: 26/02/2020

Er vond op 3 augustus 2020, van 12u53 tot 16u40, een persoonlijk onderhoud plaats op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Comélieu loco meester Loobuyck, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 7 maart 1978 in Ahuachapan waar u uw kindertijd doorbracht. U behaalde uw diploma van de middelbare school via avondschool in San Salvador. Samen met uw toenmalige partner, A.M.E.O., woonde u Ciudad Merliot, Jardines de la Hacienda. Jullie hebben één dochter, A.C.A.C., die geboren is op 26 november 1998.

Sinds 2001 heeft u een nieuwe partner, A.C.M.G. (CGVS (...); DVZ (...)). Samen hebben jullie één zoon, A.C.M.J. en woonden jullie in Jardines del Volcan, Santa Tecla in het departement La Libertad.

Sinds 1999 of 2000 werkte u als kokkin, op informele wijze in een zogenaamde pupuseria in Ciudad Merliot. Uw partner werkte als zelfstandig computerhersteller en combineerde dit met zijn job van taxichauffeur.

In juni of juli 2019 begon de bende MS-13 uw partner lastig te vallen. Ze belden hem op en vroegen hem ritjes voor hen uit te voeren, ook moest hij renta betalen. Jullie begonnen na te denken over wat jullie konden ondernemen, daar de afpersingen en telefoontjes jullie teveel werden. Op 22 november 2019 vroeg u uw paspoort aan omwille van de problemen met de bendeleden.

Op 2 januari 2020 werd uw partner benaderd door enkele bendeleden die hem vertelden dat hij een ritje met hen zou moeten maken halverwege of eind januari. Hij zou naar een achtergestelde wijk, La Reforma, moeten rijden met deze bendeleden om daar jongeren op te pikken die vervolgens vermoord zouden worden.

Uw partner weigerde deze rit uit te voeren en ging op 4 januari 2020 zijn paspoort aanvragen. Op 8 januari 2020 kocht uw partner de vliegtuigtickets met jullie spaargeld.

Rond 10 januari 2020 gingen jullie naar een oom in Jardines de la Hacienda, ongeveer 1 km van jullie huis in Santa Tecla. Jullie verstopten zich daar en verlieten het huis niet meer tot de dag dat jullie vlucht gepland stond.

Op 14 februari 2020 reisde u vanuit El Salvador via Spanje naar België waar u op 15 februari 2020 landde.

Op 24 februari 2020 diende u samen met uw partner (CGVS (...); DVZ (...)) en minderjarige zoon een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador voor de veiligheid van uw gezin.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 22 november 2019, een paspoort op naam van jullie zoon dd. 29 november 2017, een identiteitskaart op uw naam dd. 23/07/2016, een schoolcertificaat van jullie zoon dd. 30 januari 2020 met authenticatie dd. 10 februari 2020, schoolresultaten van jullie zoon dd. 3 februari 2020 met authenticatie dd. 10 februari 2020, een geboorteakte op naam van uw partner met authenticatie dd. 10 februari 2020, een blanco strafblad op naam van uw partner dd. 7 februari 2020 met authenticatie dd. 10 februari 2020, een geboorteakte op uw naam met authenticatie dd. 10 februari 2020, een geboorteakte op naam van jullie zoon met authenticatie op 27 januari 2020 en dd. 10 februari 2020, een boekingsbewijs van de vliegtuigtickets dd. 8 januari 2020 en boardingpassen voor jullie vlucht van El Salvador, via Spanje naar België.

Uw partner (CGVS (...); DVZ (...)) legt volgende documenten neer: een paspoort op zijn naam dd. 4 januari 2020, een identiteitskaart op zijn naam dd. 11 juni 2019 en een kopie van een hotelboeking van 15 tot 20 februari 2020 in Anderlecht op zijn naam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van uw partner A.C.M.G. (...). U verklaart zelf geen andere problemen te hebben gehad waardoor u besloten heeft om El Salvador te verlaten (CGVS, p. 15 & 22). Aangezien in het kader van het verzoek van uw partner de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw partner omtrent jullie verklaarde problemen en vrees luidt als volgt:
[idem bestreden beslissing verzoeker]

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije

jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De heer A.C.M.G. (verzoeker) (RvV 254 392) en mevrouw C.C.X.C. (verzoekster) (RvV 254 387) zijn partners. Verzoekers beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken dan ook gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In het verzoekschrift in hoofde van verzoeker, dat werd overgenomen in het verzoekschrift van verzoekster, wordt een schending aangevoerd van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

In het verzoekschrift in hoofde van verzoeker, dat werd overgenomen in het verzoekschrift in hoofde van verzoekster, werd met betrekking tot de vluchtelingenstatus vooreerst toegelicht als volgt:

"II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn.

II.1.2. Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens vermeende tegenstellingen tussen haar gehoor op het CGVS en hetgeen zij en haar echtgenote verklaarden op de DVZ - quod certe non:

[citaat bestreden beslissing]

(...)

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar kreetiek. Immers, verzoekende partij en haar echtgenote kregen op de DVZ amper de tijd om hun relaas te doen. Zij werden telkens onderbroken en aangemaand het kort te houden. Er werd hen verzekerd dat zij op het CGVS over voldoende tijd zouden beschikken om alles in detail te vertellen wat zij ook hebben gedaan. Het gaat dan ook niet op om verzoekende partij thans te verwijten bepaalde zaken niet te hebben verteld, simpelweg omdat zij hier niet de kans toe kregen.

Daarnaast heeft de ondevrager op de DVZ verzoekende partij en haar echtgenote duidelijk verkeerd begrepen. Zo heeft de echtgenote van verzoekende partij nooit verklaard dat verzoekende partij verschillende telefoontjes kreeg van de bendeleden om hen te vervoeren, wél dat hij vaak gebeld werd op haar GSM voor vervoeropdrachten. Dit betekent niet dat dit noodzakelijk bendeleden waren, dit waren hoofdzakelijk gewone burgers. Gezien 'het gehoor' op de DVZ erg chaotisch en kort verliep, heeft de echtgenote van verzoekende partij deze misverstand niet kunnen uitklaren.

Ook wat betreft de verklaringen van verzoekende partij, volhardt zij in haar verklaringen zoals gedaan voor het CGVS waar zij de kans kreeg om alles gedetailleerd uiteen te zetten: na het eerste telefoontje, vernietigde zij haar SIM-kaart en veranderde zij van telefoonnummer in de hoop dat de bendeleden haar niet meer zouden contacteren. Daarna gebeurden alle confrontaties met de bendeleden fysiek. Verzoekende partij begrijpt niet wat hier zo tegenstrijdig of vreemd aan is.

II.1.3 Wat er ook van zij, verwerende partij trekt de werkzaamheden van verzoekende partij als taxichauffeur en het feit dat zij opdrachten moest uitvoeren voor de bendeleden en renta moest betalen, niet in twijfel.

Zij stelt echter eerstens dat de taxi-ritten en de renta's niet zwaarwichtig genoeg zouden zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming:

[citaat bestreden beslissing]

De redenering van verwerende partij tart werkelijk alle verbeelding. Er bestaat aldus geen twijfel over het feit dat verzoekende partij bedreigd en afgeperst werd, maar zolang zij kon betalen acht verwerende partij het niet zwaarwichtig genoeg om haar bescherming te geven. Hoelang moest zij dit nog ondergaan? Zij kon niet eeuwig renta blijven betalen, de bedragen werden ook steeds hoger en hoger (zoals ook algemeen geweten is door verwerende partij) en de opdrachten ernstiger en gevaarlijker. Had verzoekende partij dan moeten wachten tot zij haar zoon of haar echtgenote iets overkwam alvorens te vluchten?! Dit is niet ernstig.

Verwerende partij gooit het dan maar over een andere boeg door aspect van het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken, namelijk het feit dat zij de bendeleden moest vervoeren om enkele jongeren te vermoorden:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij was al verschillende maanden opdrachtjes en ritjes aan het uitvoeren voor de bendeleden. Na een tijdje werden zij loslippiger. Bovendien, vereiste dergelijke opdracht (vermoorden van enkele jongeren) een hele planning. Zij moesten er aldus zeker van zijn dat verzoekende partij die dagen volledig ter hunne beschikking zou zijn. Vandaar waarschijnlijk dat ze haar ook inlichtten over de dagen dat zij 'stand-by' moest zijn. Bovendien hebben zij niet met zoveel woorden gezegd dat zij die dag mensen gingen vermoorden. Verzoekende partij wist echter dat wanneer dergelijke concrete plannen werden gemaakt, dit gedaan werd om liquidaties uit te voeren. Zij wilde hier absoluut geen deel van uitmaken en zag geen andere keuze dan te vluchten uit El Salvador.

Het is onbegrijpelijk dat verwerende partij meent al deze elementen naast zich neer te kunnen leggen en te besluiten dat verzoekende partijen geen bescherming zouden nodig hebben. Dit is erg onredelijk.

II.1.4 Tenslotte stelt verwerende partij dat het profiel van verzoekende partij als taxi chauffeur niet zou volstaan om een reëel risico te lijden op ernstige schade.

[citaat bestreden beslissing]

Nochtans stelt haar eigen COI focus rapport dd. 15 juli 2019 dat taxibedrijven en taxichauffeurs een ernstig risico lopen om bedreigd en afgeperst te worden: p. 12 en 13 COI focus rapport dd. 15 juli 2019. (eigen onderlijning)

[citaat uit COI Focus]

Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij meent te kunnen stellen dat verzoekende partij - gezien haar specifiek profiel – geen risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

II.1.5 Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij en haar gezin werden bedreigd. Zij kon geen kant meer op.

Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador.

Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

In het verzoekschrift in hoofde van verzoeker – dat werd overgenomen in het verzoekschrift in hoofde van verzoekster – wordt aangevoerd dat verzoeker minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij citeert de motieven van de bestreden beslissing over artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en stelt niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van deze motieven kan stellen dat hij zonder gevaar voor haar leven kan terugkeren naar El Salvador. Hij stelt verder dat het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is en wijst erop dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador, dat wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter

wereld, volledig ontspoord is. Hij citeert hierbij uit een persartikel van 22 november 2019 uit The Guardian en uit een artikel van 30 november 2019 uit Foreign Policy.

Verder voert verzoeker aan dat de situatie volledig dreigt te ontsporen door de huidige coronacrisis. Hij meent dat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan volharden dat hij kan terugkeren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet enkel zullen verzoekers geconfronteerd worden met bendes die hen afpersen, zij zullen tevens geen werk vinden door de huidige coronacrisis, noch zullen zij de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet raken met de ziekte.

3.1.2. In de aanvullende nota's van 19 maart 2021 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus *"Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire"* van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus *"Salvador. Situation sécuritaire"* van Cedoca van 12 oktober 2020.

3.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers er niet in slagen hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat het verweer in de verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in hun vrees voor vervolging en het herhalen van hun verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De Raad stelt vooreerst vast dat dat de door verzoekers ingeroepen problemen waarbij verzoeker sinds juni 2019 renta diende te betalen aan de bendeleden en hen van gratis taxiritten diende te voorzien, onvoldoende zwaarwichtig zijn om hieruit een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekers af te leiden. De bestreden beslissingen oordeelden in dit verband terecht als volgt:

"Wat betreft de renta en de gratis taxiritten die de bende MS-13 sinds juni 2019 van u eisten, dient opgemerkt te worden dat deze niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden (CGVS (...), p. 13 & 15). Uit uw verklaringen blijkt dat u telkens wanneer u een bendelid tegen het lijf liep, renta moest betalen, gaande van 2 dollar tot 30 dollar (CGVS (...), p. 13, 15 en 16). Hoewel de eis tot betalingen en het uitvoeren van gratis taxiritten gepaard zouden zijn gegaan met indirecte bedreigingen – ze noemden uw vrouw, uw zoon en uzelf bij naam (CGVS (...), p. 13, 15 en 17) – moet er worden vastgesteld dat u bent ingegaan op hun vraag en dat u hiermee verdere problemen met de bende wist te voorkomen (CGVS (...), p. 13 & 17). Zo geven zowel uw partner als uzelf aan dat noch uw partner noch uw zoon ooit door bendeleden benaderd werden (CGVS (...), p. 22 ; CGVS partner (...) dd. 3 augustus 2020, p. 20 & 21). Wat betreft de gevolgen van de afpersing op uw levensomstandigheden blijkt uit uw verklaringen dat deze geen al te grote financiële impact had, daar u wat extra ging werken zowel als taxichauffeur als computerhersteller om dit op te vangen (CGVS (...), p. 17). U en uw partner verklaren bovendien dat de financiële impact niet zo zwaar was en jullie nooit iets tekort kwamen en altijd hadden wat jullie wilden of nodig hadden (CGVS (...), p. 17 ; CGVS (...), p. 8 & 20). Ook uit jullie verdere verklaringen blijkt dat jullie beschikten over spaargeld, hieruit kan afgeleid worden dat de financiële impact van het betalen van de renta gering was (CGVS (...), p. 8 & 9 ; CGVS (...), p. 10 & 21). Uit jullie verklaringen betreffende jullie persoonlijke situatie blijkt dan ook niet dat jullie in een situatie van extreme armoede waren beland, of bij terugkeer zouden belanden, waardoor u onmogelijk kon, of zal kunnen, voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Er moet dan ook worden vastgesteld dat u op basis van de afpersing geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt."

Elders stelt de commissaris-generaal nog dat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 282-283; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld.

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften aan dat zij niet eeuwig renta konden blijven betalen, dat de bedragen ook steeds hoger werden en dat de opdrachten van de bendeleden ernstiger en gevaarlijker werden. Zij menen dat zij niet konden wachten tot hen iets zou overkomen. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud kan blijken dat de bendeleden sinds begin juni 2019 aan hem steeds een renta vroegen die maximum 30 dollar betrof (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13-14, 15-16). Uit geen van verzoekers' verklaringen kan blijken dat de bendeleden ooit een hogere renta zijn beginnen vragen dan dit bedrag.

Uit verzoekers' verklaringen kan bovendien blijken dat zij de gevraagde bedragen tot 30 dollar steeds konden betalen en dat de financiële impact van de gevraagde renta op hun gezin beperkt was en zij hierdoor niet terechtkwamen in een situatie van materiële deprivatie die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Dat verzoekers niet eeuwig renta konden betalen en de bedragen ook steeds hoger werden betreft dan ook een loutere bewering in hun hoofde. Hetzelfde dient te worden gesteld voor hun bewering dat de opdrachten van de bendeleden ernstiger en gevaarlijker werden, nu blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen over de gebeurtenissen in januari 2020 (zie *infra*). De bestreden beslissingen wezen er verder reeds terecht op dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat verzoeker verdere problemen kon voorkomen en dat noch verzoekster, noch hun zoon ooit door hen werden benaderd. Hun louter hypothetische verweer in de verzoekschriften doet aldus geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat de voormelde door hen ingeroepen problemen niet voldoende zwaarwichtig zijn om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen nog terecht oordeelden als volgt:

“Tevens moet in verband met bovenstaande verklaarde problemen worden gewezen op tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen onderling, en tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner. Zo liet u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u zich van de simkaart van uw gsm ontdoed, waarna ze uw nummer niet meer hadden en ook geen contact meer met u zochten (vragenlijst CGVS (...), punt 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u daarentegen dat u de simkaart vernietigde na het eerste telefoontje van de bendeleden – in juni 2019 – dus reeds voor u de renta begon te betalen en waaruit afgeleid kan worden dat ze na het vernietigen van de simkaart wel nog contact hadden met u (CGVS (...), p. 13 & 16). Deze twee verklaringen zijn niet te verenigen met elkaar. Dit trekt de geloofwaardigheid van uw relaas in twijfel. Ook wat betreft uw telefonisch contact met de bendeleden zijn de verklaringen van uw partner en u niet consistent. Zo verklaart u op het CGVS dat u slechts éénmaal werd opgebeld door bendeleden en dat u hen nadien steeds in levenden lijve ontmoette wanneer ze ritten van u vroegen (CGVS (...), p. 17 & 18).

Uw partner verklaart daarentegen dat u meerdere telefoontjes ontving en dat de ritten die u moest uitvoeren ook telefonisch geëist werden ((...), p. 14, 15 en 16)."

Verzoekers trachten in hun verzoekschriften de vastgestelde inconsistenties te minimaliseren door de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud te bevestigen en te poneren dat zij tijdens hun interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken telkens werden onderbroken en aangemaand om het kort te houden. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekers bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen worden dat van hen wordt verwacht dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeven die tot hun vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, ontslaat verzoekers geenszins van hun medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk hun asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. De in voorgaande motivering vastgestelde incoherentie betreft bovendien een kernelement van verzoekers' relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker dit element correct en gedetailleerd weergeeft. Dat verzoekers telkens zouden zijn onderbroken geweest tijdens hun interviews bij aanvang van de procedure betreft overigens een blote bewering, nu zij dit niet vermeld hebben bij aanvang van het persoonlijk onderhoud toen hen gevraagd werd hoe deze interviews waren verlopen. Indien zich werkelijk dergelijke problemen zouden hebben voorgedaan tijdens de interviews bij aanvang van de procedure, kan van verzoekers redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit zouden vermelden. Bovendien werden verzoekers' verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hen voorgelezen en hebben zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Zij tonen niet *in concreto* aan dat hen hiertoe niet de mogelijkheid zou zijn geboden. Het verweer in het verzoekschrift biedt, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over de contacten die hij had met de bendeleden. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in zoverre zij in hun verzoekschriften aanvoeren dat verzoekers verklaringen op dit punt niet tegenstrijdig zijn, gezien verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde "*Ik ontdeed me van de chip. Daarna hadden ze mijn nummer niet meer en zochten ze geen contact meer. Ik stopte ook met nacht shiften.*" (administratief dossier verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2), waaruit genoegzaam kan worden afgeleid dat hij verklaarde dat de bendeleden geen contact meer met hem zochten nadat hij zijn chip verwijderde uit zijn gsm. Indien de bendeleden verzoeker nadien nog fysiek confronteerden, zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde en in de verzoekschriften wordt benadrukt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker dit ook zou zo vermelden tijdens het interview bij aanvang van de procedure, *quod non*. De Raad treedt de commissaris-generaal bij aldus bij dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde op dit punt. Waar verzoekers in hun verzoekschriften nog poneren dat verzoekster verkeerd werd begrepen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de telefoontjes die verzoeker kreeg van de bendeleden, stelt de Raad vast dat de motivering in de bestreden beslissingen niet gebaseerd is op verzoeksters verklaringen tijdens dit interview, zodat hun verweer op dit punt niet dienstig is.

De Raad is van oordeel dat de voorgaande vaststellingen de geloofwaardigheid, minstens de ernst en omvang van de door verzoekers geuite vrees ondermijnt, die op zich reeds onvoldoende ernstig was om aan hen internationale bescherming toe te kennen. Indien verzoekers immers daadwerkelijk menen dat zij omwille van de aan hen gevraagde renta en gratis taxiriten door de bendeleden een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico liepen op ernstige schade in El Salvador, kan worden verwacht dat zij voor de bevoegde instanties (in staat zijn om) coherente, gedetailleerde verklaringen af te leggen en deze feiten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun nood aan internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeven in iedere fase van het onderzoek. Uit de verklaringen van verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat zij en verzoeker na hun vertrek uit El Salvador niet meer over deze problemen gesproken hebben (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17), terwijl van hen redelijkerwijze kan worden verwacht dat, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees koesterden omwille van deze problemen, zij het terdege over hun gezamenlijk asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming, gelet op het belang hiervan voor de beoordeling van deze verzoeken. De voorgaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de ernst van de door verzoekers geuite vrees omwille van de voormelde problemen.

De Raad treedt de commissaris-generaal nog bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat de bendeleden verzoeker in januari 2020 gevraagd hebben om hen te vervoeren naar een plaats waar zij jongeren konden vermoorden. De bestreden beslissingen oordeelden in dit verband immers op pertinente en correcte wijze als volgt:

"De gunst die de bendeleden u op 2 januari 2020 vroegen, met name om hen tussen 15 en 17 januari 2020 met uw taxi te vervoeren opdat zij enkele jongeren konden vermoorden in de wijk "Marginal de la Reforma", heeft u niet aannemelijk kunnen maken. Zo dient er allereerst opgemerkt te worden dat noch u, noch uw partner gewag maakten van deze te verlenen gunst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), wat erg vreemd is, daar dit klaarblijkelijk mee aan de basis ligt van jullie vlucht uit El Salvador aangezien u de gebeurtenis van 2 januari 2020 zelf omschrijft als een sleutelmoment (Vragenlijst CGVS (...), punt 3.5 ; CGVS (...), p. 14, 19 en 20 ; Vragenlijst CGVS (...), punt 3.5 ; CGVS (...), p. 14). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd zowel uw partner als uzelf gevraagd of jullie tijdens het interview op de DVZ alle essentiële elementen hebben kunnen weergeven waarom jullie El Salvador verlaten hebben (CGVS (...), p. 3 ; CGVS (...), p. 3). Uw partner antwoordde hierop dat ze alles kort heeft kunnen vertellen (CGVS (...), p. 3) en ook u verklaarde dat u een korte samenvatting had kunnen geven, maar dat er geen ruimte was om de details te vertellen (CGVS (...), p. 3). Hoewel het CGVS zich er van bewust is dat jullie niet jullie volledige gedetailleerde relaas kunnen vertellen tijdens het interview op de DVZ, is het erg vreemd dat jullie dit zelfverklaarde sleutelmoment, namelijk de gebeurtenis van 2 januari 2020, geen van beiden vermeld hebben op de DVZ (Vragenlijst CGVS (...), punt 3.5 ; CGVS (...), p. 14, 19 en 20 ; Vragenlijst CGVS (...), punt 3.5 ; CGVS (...), p. 14). Dit ondermijnt reeds ernstig de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Ook uw verklaringen op het CGVS omtrent de gebeurtenissen van 2 januari 2020 zaaien verder twijfel over het bestaan ervan. Zo verklaart u dat de bendeleden u nooit op de hoogte brachten van de locatie waar u hen naartoe moest brengen bij de ritten die u uitvoerde tussen juni 2019 en 2 januari 2020 (CGVS (...), p. 14 & 18). Zij zouden telkens gewoon in uw taxi stappen, u aanmanen te vertrekken en vervolgens aanwijzingen geven of u naar links of naar rechts moest rijden (CGVS (...), p. 14). Het is opmerkelijk dat ze op 2 januari 2020 deze voorzichtigheid volledig overboord gooien en open kaart spelen over het waar, het wanneer en het doel van uw volgende rit (CGVS (...), p. 14 & 19). Zo vertellen zij u dat u hen tussen 15 en 17 januari 2020 naar de wijk Marginal de la Reforma zou moeten brengen zodat zij daar enkele jongeren konden vermoorden (CGVS (...), p. 14 & 19). Dat de bendeleden u van al deze details op de hoogte brachten ruim 10 dagen voordat de moorden zouden plaatsvinden is weinig aannemelijk daar zij u op deze manier de kans gaven om te vluchten of om de politie in te lichten over hun plannen. Deze roekeloosheid van de bendeleden ten opzichte van iemand die geen deel uitmaakt van hun bende, is weinig aannemelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de bende MS-13.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw eigen gedrag na de ontmoeting van 2 januari 2020 niet getuigt van een ernstige vrees in uw hoofd. Aanvankelijk stelt u dat u zich na 2 januari 2020 nog vrij kon bewegen, daar de bende pas tussen 15 en 17 januari 2020 de gunst van u verwachtte, waardoor u jullie vlucht kon organiseren (CGVS (...), p. 12 & 14). Gezien u aangeeft dat u de ruimte had om de reis te plannen en de documenten in orde te brengen voor 15 januari 2020, is het opmerkelijk dat u zich toch nog na het verstrijken van 17 januari 2020 buitenshuis begeven heeft om een document op te halen. Immers, het schoolcertificaat van uw zoon, dat neergelegd werd door uw partner (zie administratief dossier), dateert van 30 januari 2020 en werd door uzelf opgehaald op de school van uw zoon (CGVS (...), p. 12). Uw verklaring dat u dit certificaat ging ophalen in de periode dat u zich nog vrij kon bewegen (CGVS (...), p. 12) - met name tussen 2 en 15 of 17 januari 2020 - , is echter niet aannemelijk aangezien het schoolcertificaat pas opgemaakt werd op 30 januari 2020 (zie administratief dossier). Hieruit kan geconcludeerd worden dat u zich nog buitenshuis begaf op het moment dat u beweerde niet meer buiten te komen (CGVS (...), p. 20 ; CGVS (...), p. 18 & 19).

Ook wat betreft de authenticatie van de schoolresultaten van uw zoon, neergelegd door uw partner (zie administratief dossier), dient opgemerkt te worden dat dit document opgemaakt werd op 3 februari 2020, dus ook op het moment dat u verklaarde de woning van de oom niet meer te verlaten. Vervolgens verklaart u dat u uw strafblad – uitgegeven op 6 februari 2020 en op het CGVS neergelegd door uw partner - zelf moest gaan afhalen bij de Policía Nacional Civil (PNC), aangezien dat een document is dat ze u persoonlijk moeten overhandigen (CGVS (...), p. 13 ; administratief dossier). Geconfronteerd met het feit dat u zich voor het ophalen van uw documenten dan toch nog buitenshuis begaf op het moment dat u ondergedoken leefde, wijzigt u uw eerdere verklaring en stelt u dat het document per post naar uw oom en tante verstuurd werd en u het dus niet zelf ging ophalen (CGVS (...), p. 21). Deze verklaring is echter niet aannemelijk daar u eerder expliciet stelde dat het strafblad persoonlijk door u opgehaald moest worden (CGVS (...), p. 13). Deze opeenvolgende keren dat u de kolonie verliet, getuigen niet van een ernstige vrees in uw hoofd. Daar de kolonie van de oom slechts 6 à 7 blokken verwijderd is van jullie woonplaats, ongeveer 1 km, en de MS-13 ook in hun omgeving de controle heeft, lijkt het bijzonder roekeloos om u nog meermaals nodeloos buitenshuis te begeven (CGVS (...), p. 6 ; CGVS (...), p. 19).

Hoewel u deze roekeloosheid minimaliseert door te stellen dat u voorzorgsmaatregelen nam wanneer u de kolonie van de oom verliet en stelt dat zijn kolonie wat meer privé gelegen was (CGVS (...), p. 21), staat dit haaks op uw latere verklaring dat de benedeleden u zullen vinden, waar u ook gaat (CGVS (...), p. 21). Dergelijk gedrag is niet in overeenstemming te brengen met de door u verklaarde vrees en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat uw verklaringen en die van uw partner omtrent jullie activiteiten buitenshuis na 2 januari niet consistent zijn. Zo stelt uw partner dat jullie bij de oom als het ware opgesloten zaten en het huis zelfs niet verlieten om boodschappen te gaan doen (CGVS (...), p. 18, 19 en 20). U verklaart daarentegen dat jullie amper buiten kwamen, maar dat jullie dat soms wel heel voorzichtig deden om iets in de winkel te gaan kopen (CGVS (...), p. 14), om hier later aan toe te voegen dat u ook naar buiten ging voor de authenticaties van de documenten (CGVS (...), p. 20). Dat uw partner stelt dat jullie niet meer buiten kwamen behalve om naar de luchthaven te gaan, komt wederom niet overeen met uw afgelegde verklaringen. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas."

Waar verzoekers in hun verzoekschriften, ter minimalisering van de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat zij de problemen in januari 2020 niet vermeldde bij aanvang van de procedure, tevens verwijzen naar het feit dat zij tijdens hun interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken telkens werden onderbroken en aangemaand om het kort te houden en dat zij aldus de kans niet hebben gekregen om deze feiten te vertellen, wijst de Raad op hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet met betrekking tot dit verweer (zie *supra*). Verzoekers tonen niet aan dat de omstandigheden tijdens de interviews bij aanvang van de procedure een verklaring of een verschoning bieden voor hun nalatigheid om de feiten van januari 2020 te vermelden. De vastgestelde omissie, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen over deze problemen.

Verzoekers voeren nog aan dat de benedeleden, nadat verzoeker al een paar maanden ritjes voor hen uitvoerde, loslippiger werden en dat dergelijke opdracht een degelijke planning vereiste, zodat zij hem wouden inlichten dat hij stand-by diende te staan. Dit betreffen echter loutere beweringen, die aldus geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat het niet aannemelijk is dat de benedeleden verzoeker plots op voorhand zouden inlichten over hun plannen. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat de benedeleden hem nooit iets vertelden (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 18), zodat de Raad het in navolging van de commissaris-generaal niet aannemelijk acht dat zij dit in januari 2020 plots wel zouden doen. De bewering in de verzoekschriften dat de benedeleden verzoeker niet met zoveel woorden zeiden dat zij die dag mensen wilden vermoorden, doch dat verzoeker dit wel wist, klemmt bovendien met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij uitdrukkelijk verklaarde "*Nee, ze hadden gezegd dat ze enkele jongeren gingen vermoorden, in die wijk.*" (*Ibid.*, p. 19). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers' verweer in de verzoekschriften blote *post-factum* beweringen betreffen, die na reflectie tot stand zijn gekomen na kennisname van de bestreden beslissingen en aldus niet kunnen worden aanvaard.

Het algemene verweer in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent wordt op algemene wijze geponeerd doch niet verder toegelicht, zodat dit verweer niet volstaat om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissingen oordeelden bovendien nog terecht dat de door verzoekers neergelegde documenten de geloofwaardigheid van hun relaas niet kunnen vermogen te herstellen:

"De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Het paspoort op uw naam dd. 4 januari 2020 en de identiteitskaart op uw naam dd. 11 juni 2019 bevatten louter gegevens omtrent uw identiteit die niet in twijfel getrokken wordt. De kopie van de hotelboeking op uw naam toont louter uw verblijfplaats in België aan tussen 15 en 20 februari 2020.

Ook de documenten die door uw partner neergelegd werden kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Het paspoort op haar naam dd. 22 november 2019, de identiteitskaart op haar naam dd. 23 juli 2016 en de geboorteakte op haar naam bevatten louter gegevens omtrent haar identiteit die niet in twijfel getrokken wordt. Het paspoort op naam van jullie zoon dd. 29 november 2017 en de geboorteakte op naam van jullie zoon bevatten louter gegevens omtrent zijn identiteit die evenmin in twijfel getrokken wordt. Het schoolcertificaat van jullie zoon dd. 30 januari 2020 en de schoolresultaten van jullie zoon dd. 3 februari 2020 bevatten louter informatie omtrent de scholing van jullie zoon, dewelke niet in twijfel getrokken wordt.

De geboorteakte op uw naam en het blanco strafblad op uw naam dd. 7 februari 2020 bevestigen louter uw identiteit en de bevestiging dat u niet gekend staat in El Salvador voor criminele feiten. Het boekingsbewijs van de vliegtuigtickets dd. 8 januari 2020 en de boardingpassen bevatten louter informatie over uw reis naar België."

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften geen concrete of dienstige elementen aan die voormelde motivering kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Voormelde motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Waar verzoekers in hun verzoekschriften nog betwisten dat verzoekers' profiel als taxichauffeur niet zou volstaan om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen en hierbij citeren uit algemene informatie, wijst de Raad erop dat uit deze informatie niet kan blijken dat verzoeker louter omwille van zijn beroep als taxichauffeur en zijn aanwezigheid in El Salvador zal dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Aldus dienen verzoekers hun vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade omwille van dit profiel *in concreto* aannemelijk te maken. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijven zij hier echter in gebreke. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij zeer lang heeft gewerkt als hersteller van computers en zijn auto verkocht heeft om zijn vlucht naar België te kunnen betalen (*Ibid.*, p. 14). Bijgevolg toont hij niet *in concreto* aan dat hij nog als zelfstandig taxichauffeur tewerkgesteld zal zijn bij een terugkeer naar El Salvador.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure. Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

In zoverre verzoekers' verklaringen dat verzoeker sinds juni 2019 renta betaalde aan de bende en hun gratis taxiriten diende te geven geloofwaardig zijn, tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat zij omwille van deze feiten nog een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico op ernstige schade zouden lopen bij een terugkeer naar El Salvador. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de bendeleden nog naar hem gevraagd hebben bij zijn neef, die thans in hun huis woont (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 21), doch dit betreft een loutere bewering. De geloofwaardigheid ervan wordt daarenboven ondergraven door de vaststelling dat verzoekster dit feit niet vermeldde tijdens haar persoonlijk onderhoud. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn neef verder geen problemen heeft gekend met de bendeleden terwijl hij thans in verzoekers' huis woont (*Ibid.*). Dit gegeven ondermijnt verzoekers vrees dat zij bij een terugkeer naar El Salvador problemen zullen ondervinden omwille van de voormelde feiten. Verzoekers tonen aldus niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar El Salvador zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd door de bendeleden omwille van de voormelde afpersingspraktijken.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing, maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3 of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij door de huidige COVID-19 crisis bij een terugkeer naar El Salvador geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet worden met deze ziekte, merkt de Raad op dat dit element niet relevant is aangezien er geen sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt. Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP